תלמוד לומר [1]חוקה [32]חוקה לגזירה שוה אי מהתם הוה אמינא הני מילי עבודה דזר חייב עליה מיתה אבל עבודה דאין זר חייב עליה מיתה אימא לא קמ"ל אשכחן מחוסר בגדים שתויי יין מנלן אתיא חוקה חוקה ממחוסר בגדים והא תנא ולהבדיל א] בין וגו' קא נסיב לה מקמי דליקום ב] גזירה שוה והא תנא מחוסר בגדים הוא דקא יליף משתויי יין ה"ק מנין שלא (א) נחלקו בין מחוסר בגדים לשתויי יין ושלא רחוץ ידים ורגלים תלמוד לומר חוקה חוקה לגזירה שוה אלא להבדיל למה לי לכדרב [א]דרב לא מוקים אמורא עליה מיומא טבא לחבריה משום שכרות אכתי מהכא נפקא מהתם נפקא [4]ונתנו בני אהרן הכהן ג] [ב]בכיהונו [א]לימד על כהן גדול שלבש בגדי כהן הדיוט ועבד עבודתו פסולה אי מהתם הוה אמינא [ג] ה"מ עבודה דמעכבא כפרה אבל עבודה דלא מעכבא כפרה לא ואכתי מהכא נפקא מהתם נפקא [5]וערכו בני אהרן הכהנים את הנתחים וגו' הכהנים[ג] בכיהונן [ב]מכאן לכהן הדיוט שלבש בגדי כהן גדול ועבד עבודתו פסולה אי מהתם הוה אמינא הני מילי חיסור אבל ייתור לא קמ"ל: [ד]תנו רבנן היו מרושלין מסולקין משוחקים ועבד עבודתו כשירה [ג]לבש ד] שני מכנסים שני אבנטים חסר אחת יתר אחת או שהיתה לו רטיה על מכת ה] בשרו תחת בגדו [ה]או שהיו

חוקה חוקה. בשתויי יין [כתיב] חוקת עולם [ובמחוסר] בגדים כתיב כהונה לחוקת עולם וברחיצת יד ורגל כתיב והיתה להם (ב) לחוקת עולם: **אי מהתם.** משתויי יין הוה אמינא ה"מ דמחלי עבודה [במחוסר בגדים] בעבודה שהזר חייב עליה מיתה כדכתיב בההוא קרא [ו] בבואכם אל אהל מועד ולא תמותו בעבודה שיש בה חיוב מיתה לפסולים הכתוב מדבר ואינה ו] אלא ארבע עבודות זריקה והקטרה וניסוך המים והיין כדילפינן בפ"ב בסדר יומא (דף כד.) ועבדתם עבודת מתנה וגו' והזר הקרב יומת עבודת מתנה ולא עבודת סילוק ועבדתם עבודה תמה ולא עבודה שיש אחריה עבודה כגון קבלה והולכה וקמילה וכל ז] חיוב מיתות בפסולי עבודה מזרות גמרינן כדתנן בפ' בתרא (לקמן קיב:) הקומץ והבולל והיוצק והמקבל דמים וכו' ואין בהם לא משום זרות ולא משום טומאה ולא משום מחוסר בגדים ולא משום שלא רחץ ח] ידים ורגלים אלמא מזר גמרינן: **אבל עבודה שאין זר חייב עליה מיתה אימא לא.** מחלי לה מחוסר בגדים להכי כתב והיתה להם (ג) לכהונת עולם לשוינהו זרים כשאין בגדיהם עליהם וזר אשכחן חילול ולא חלק בין עבודה שיש בה מיתה לעבודה שאין בה מיתה: **אשכחן מחוסר בגדים.** בכל העבודות: **שתויי יין מנלן.** דפסלי עבודה שאין הזר חייב עליה מיתה: **והא תנא מלהבדיל קנסיב לה.** לשתויי יין ולא גמר מגזירה שוה ואנן ניקו וניפלוג עלה למילף מקרא אחרינא: **הני מילי מקמי דתיקו ליה גזירה שוה.** לא הוה ליה למילף שתויי יין אלא מלהבדיל ובמסקנא (ד) אידכר ליה גזירה שוה ותנא (ליה) שבקיה לאורחיה קמייתא ונקט גזירה שוה למילף משתויי ט] יין מחוסר בגדים: **והא תנא.** נקטיה י] לגזירה שוה מחוסר בגדים הוא דיליף בה משתויי יין ולא שבקיה לאורחיה: **והכי קאמר מנין שלא נחלקו** יא] **כו'.** לעולם לא למילף מחוסר בגדים משתויי יין אתא אלא למילף שתויי יין ממחוסר בגדים והכי קאמר למדנו לעבודות של מיתה שמתחללות בשיכרות מנין שלא נחלוק בין מחוסר בגדים לשתויי יין דכי היכי דמחוסר בגדים כל עבודותיו פסולות אף שתויי יין ושלא רחץ כן תלמוד לומר חוקה חוקה: **אלא** (ה) **בין החול למה לי.** הואיל ולא ילפינן מינה חילול לעבודה יב]: **לא מוקים אמורא עליה.** למידרש (ו) בפירקין: **מיומא טבא לחבריה.** משעה שאכל ושתה ועשה יום טוב עד למחר דהכי משמע קרא יין ושכר אל תשת בבואכם וגו' וכן בשעה שאתה בא להבדיל ולהורות בין דבר קדושה לדבר חול אל תהי שכרות: **מהכא נפקא.** מחוסר בגדים: **מהתם נפקא.** אכתי קרא אחרינא כתיב ולמאי איצטריך יג] הכהן הכא גבי ונתנו בני אהרן הכהן אש לאשמועינן מחוסר בגדים: **בכיהונו.** בשעה שהוא מלובש בגדיו נקרא אהרן הכהן ולא כשהוא לבוש בגדי הדיוט: **אי מהתם.** מוהיתה להם כהונה הוי מוקמינא ליה ההיא יד] בעבודה המעכבת כפרה אבל נתינת אש של הדיוט דמצוה בעלמא היא שהרי יש שם אש שירדה מן השמים [ז] אימא לא תיבעי בגדים קא משמע לן ונתנו בני אהרן הכהן אש להכי כתב הכא חסרון בגדים למילף [דאף בעבודה שאינה מחוסר טו] כפרה] דאי טז] עבד אהרן בבגדי הדיוט לאו שפיר עבד. והא ליכא למיפרך לימא האי ולא תיבעי יז] ההוא דהכא לאו בגדים כתיבי ואי לאו דכתב והיתה להם כהונה [אלא וחגרת אותם אבנט] דשמעינן כהונה תלויה בבגדים לא הוה ידעינן הכהן בכיהונו מאי היא: **הכהנים.** אבני יח] קאי דהוו הדיוטים: **בכיהונן.** בראוין להן שנתלית כהונתן בהן: **אי מהתם.** מוהיתה להם כהונה: [**חיסור.** כגון כה"ג בבגדי כהן הדיוט: **אבל ייתור.** כגון כהן הדיוט בבגדי כה"ג]: **מרושלין.** נגררין בקרקע: **מסולקין.** מן הקרקע מתוך שהם קצרים: **משוחקים.** ישנים: **כשרין** יט]. ואע"ג דכתיב מדו בד [ויקרא ו] שתהא כמדתו [ח] מצוה בעלמא היא ולא לעכב: **חיסר אחת** כ]. מכל הבגדים: **יתר אחת.** הוסיף עליהם שום בגד בעולם: **רטייה.** איפלסטר"א שחוצץ בין בשרו לבגד דבעינן ילבש על בשרו:

תלמוד לומר חוקה חוקה לגזירה שוה. מכאן אומר ר"ת דהא דאמרינן במנחות (דף יט.) כל מקום שנאמר תורה וחוקה אינו אלא לעכב לאו חד טעמא נינהו דחוקה מגזירה שוה ותורה ממשמעות [ט]: **אתיא** חוקה חוקה ממחוסר בגדים. בפ' הנשרפין (סנהדרין דף פד.) אמרינן דאונן באזהרה דכתיב ומן המקדש לא יצא ולא יחלל הא אחר שלא יצא חילל ולא ילפי' שיהא במיתה [בג"ש] חילול חילול מתרומה משום דחילול בגופיה לא כתיב מכללא [דכ"ג] הוא דקאתי הוי דבר הבא מן הכלל וכל דבר הבא מן הכלל אין דנין אותו בגזירה שוה וקשה מכאן דשמעתין דהא אין כא] בגדיהם עליהם אין כהונתן עליהן אינו כתיב בפירוש וילפינן חוקה חוקה ממחוסרי בגדים וכן בכל הנך דכתיב ולא יחללו דדייקינן הא עבדו חיללו וילפינן [י] מיתה חילול חילול מתרומה ובתורם מן הרעה על היפה דלא ילפינן דלהוי במיתה בגזירה שוה דחטא חטא תירץ ה"ר יעקב מאורליינ"ש משום דהוי דבר הבא מן הכלל [וצריך לחלק אמאי הוי דבר שבכלל] טפי מהני [כ] ותימה לי דבפ' הנשרפין (שם פג:) בעי שתויי יין ושלא רחוץ ידים ורגלים במיתה מנא לן וקאמר דבגופייהו כתיב בהו מיתה בהדיא והשתא למה לי למיכתב מיתה תיפוק ליה מגזרה שוה דחוקה חוקה ממחוסר בגדים כדילפינן חילול בהו מהתם מיהו לקמן בפירקין (דף כד.) אמרינן דהוו שלשה כתובין הבאין כאחד ואין מלמדין מחוסר בגדים ושתויי יין ושלא רחוץ ידים והשתא אתי שפיר גם קושיית ה"ר יעקב [ל] דהשתא בשלשתן כתיב מיתה מיותר למימר בהני (זרים) דווקא דמקריין זרים בגזירה שוה דחוקה איכא מיתה אבל יושב אע"ג דקרוי זר אינו במיתה אבל שאר פסולין כגון ערל ואונן לא איצטריך קרא למעוטינהו ממיתה כיון דלא איקרו זרים. ברו"ך: חוזרני כב] לומר דקושית ה"ר יעקב קיימת דהא כג] למ"ד נמי דבעי' שלשה כתובין הבאין כאחד ליכא מיותר כי אם השנים ואחד הוי לגופיה וא"כ תרי קראי במחוסר בגדים למה ובתרוייהו כתיב חקה ומיהו וחגרת דדרשינן מינה כד] חוקת עולם אצטריך משום חילול דאע"ג דממילא שמעינן כה] מדאיקרי [זר מ"מ] זר במכנסים לא כתיב ולעולם בפרשה דלעיל קאי מיתה אכולהו בגדים: **הג"ה כהן גדול שלבש בגדי כהן הדיוט ועבד עבודתו פסולה.** ואם תאמר הא דאמר רבי יוסי (יומא דף יב:) שני אינו ראוי לא לכהן גדול ולא לכהן הדיוט כהן גדול משום איבה כהן הדיוט משום מעלין בקודש ולא מורידין מדקאמר משום איבה משמע דמן הדין כהן גדול הוא וא"כ כהן הדיוט תיפוק ליה משום מחוסר בגדים ואין לפרש דלאחר מיתת הראשון קאמר דלא הוי כהן גדול משום איבה דהא מודה ר' יוסי (שם יג.) דאם מת ראשון שני חוזר לעבודתו ויש לומר דכהן גדול נתמנה כו] לעבודתו בפה ומסתלק בפה (ובפ' כז] קמא דיומא (דף יב) דריש ליה מקרא [מ] ובירושלמי) ומסתברא שהדבר תלוי במלך ואחיו הכהני' כמו שמצינו בפ' הבא על יבמתו (יבמות סא.) ביהושע בן גמלא דאוקמיה ינאי מלכא ואמרינן בירושלמי כח] ובפ"ק דיומא (דף יב:) ובתוספתא (דיומא פ"א ה"ד) ביוסף בן אלם מצפורי שאירע פסול בכה"ג ושימש תחתיו וכשיצא אמר למלך אדוני המלך פר ושעיר כט] שקרבו ל] היום משל מי [משלי או משל כה"ג א"ל המלך לא דייך ששימשת שעה א' לפני מי שאמר והיה העולם] כו' וידע שהוסר לא] מן הכהונה לב]:

מטושטשין

מסורת הש"ס

א) ביצה ד. כריתות יג: [מס' סופרים פ' יח הל"ד], ב) ת"כ ויקרא נדבה פ"ה ה"ט, ג) יומא כז. וע"ש, ד) תוס' למנחות פ"א ה"ו, ירוש' יומא פ"ג ה"ו, ה) פסחים סה: [לקמן לה.], ו) ויקרא י ט, ז) יומא נג., ח) לקמן לה. פסחים סה יומא כא כג, ט) [עיין תוס' מנחות יט. ד"ה תורה ותו' חולין כד. ד"ה אמר], י) סנהדרין פג, כ) ועיין תו' יבמות נה ד"ה אתיא, ל) לעיל יז ד"ה אין, מ) יומא פ"א ה"א, מגילה פ"א ה"י, הוריות פ"ג ה"ב:

הגהות הב"ח

(א) גמ' מנין שלא נחלוק בין מחוסר: (ב) רש"י ד"ה חוקה וכו' להם חק עולם: (ג) ד"ה אבל עבודה וכו' והיתה להם כהונה לחוקת עולם: (ד) ד"ה הני מילי וכו' דאידכר וכו' שתויי יין ממחוסר בגדים: (ה) ד"ה אלא ולהבדיל בין הקודש ובין החול למה: (ו) ד"ה לא וכו' בפירקיה:

שינויי נוסחאות

א] צ"ל מולהבדיל (ש"מ). וכצ"ל ברש"י: ב] דתיקום ליה כצ"ל (ש"מ). וברש"י הני מילי מקמי דתיקו ליה ג"ש: ג] הכהן הכהן בכיהונו (*שמכ"י): ד] בכי"ל נוסף שתי כתנות. וכ"ה בתוספתא דמנחות: ה] תיבת מכת נמחק (ש"מ). ובתוספתא שם הגירסא על גבי: ו] ואינן (כי"פ): ז] צ"ל דכל (רא"ט): ח] רחוץ (כי"י): ט] שתויי יין ממחוסר בגדים כצ"ל (*ש"מ וגליון, וכ"ה בב"ח): י] צ"ל כי נקטיה (רא"ט): יא] צ"ל נחלק (ש"מ): יב] צ"ל עבודה (*כי"ב וג'): יג] איצטריך האי הכהן (*ש"מ): יד] צ"ל להיא (*ש"מ): טו] צ"ל מעכבת (יעב"ץ): טז] צ"ל אי: יז] ולא תיבעי האי, דההוא דהכא כו' כצ"ל (צ"ק). ס"א ולא תיבעי ההוא קרא דוהיתה להם כהונה דהכא כו' (גליון): יח] אבני אהרן (כי"י): יט] לכאורה צ"ל כשרה. אבל בכתה"י וד"י כלפנינו: כ] אחד מן הבגדים (כי"י). וכן בגמ' כי"ר א' חיסר אחד יתר אחד: כא] צ"ל דאין (ש"מ): כב] מכאן עד סה"ד היא הגה"ה (ש"מ): כג] דהא אפי' למ"ד (צ"ק): כד] מינה אין בגדיהם עליהם אין כהונתם עליהם אצטריך כו' כצ"ל (צ"ק, ח"ן): כה] שמעינן נמי מיתה מדאיקרי זר, מיהו לא כתיב ולעולם כו' כצ"ל (צ"ק ועש"ב). וגי' ח"נ שמעינן במיתה מדאיקרי זר מ"מ מכנסים לא כתיב כו'. ועש"ב: כו] צ"ל מתמנה (ש"מ): כז] ובירושלמי בפ"ק דיומא דריש לה מקרא ומסתברא כו' (עפ"י תוס' יומא יב ע"ב, ש"מ, וצ"ק): כח] בירושלמי ובתוספתא (ע"פ תוס' שם וש"מ): כט] צ"ל ואיל. ותיבת ושעיר נמחק (רש"ש): ל] צ"ל שקרבין (גליון ובתוס' שם): לא] שהוסע (ש"מ ובתוס' שם): לב] מן הכהונה גדולה. כן נוסף בגליון עהתוס' שם:

ליקוטים

ת"ל חוקה חוקה. כל מקום שנאמר חוקה אינו אלא לעכב והכי איתא במנחות (י"ט א). ואי קשיא לך הא דאמרינן בשחיטת קדשים שלא רחוץ ידים ורגלים מנלן יליף חוקה חוקה ממחוסר בגדים, והתם עיכובא הוא אלמא כל חוקה אינו לעכב. והיה ר"ת ז"ל אומר דכל היכא דאמרינן חוקה לעכב, מג"ש דמחוסר בגדים נפקא לן כי התם. ולא דאיק, חדא מדאיתמר התם (ביבמות) אמר רב כל מקום שנאמר תורה וחוקה אינן אלא לעכב וקס"ד תורה וחוקה תרוויהו ואסיקנא אפי' תורה בלא חוקה וחוקה בלא תורה, ואי מג"ש היכי קס"ד למימר הכי, אלא ודאי מגופיה משמע, וכי אסיקנא אפי' חוקה בלא תורה הכי נמי הוא. ועוד דאי מג"ש היכי דרשינן ק"ו, וכי אתי ק"ו ומבטל ג"ש. ושמעתי שכך פירושה של אותה שמועה שבזבחים מנין שמחלל עבודה נימא דכשרין אלא שלא עלו לבעלים לשם חובה דחוקה עיכובא להכי מהניא לן, ופריק גמר ממחוסר בגדים והתם כתיב בזמן שבגדיהם עליהם כהונתם עליהם אין בגדיהם עליהם אין כהונתם עליהם והוו להו זרים ומחללין עבודה. זה תירץ רבינו נ"ר. ויש לפרש דהתם כתיב ירחצו מים ולא ימותו מצוה על הכהנים לקדש אבל עבודה אינה פסולה בכך שלא תלה הכתוב עבודה בקידוש כלל, כמו שתלה הכשרה דפרה בשחיטה ולפיכך חוקה שכתוב בה אינה אלא לעכב, אבל התם ליכא למימר הכי. זה נ"ל (רמב"ן חולין כד.):

עין משפט נר מצוה

יז א מיי' פ"י מהלכות כלי המקדש הלכה ד:

יח ב ג מיי' שם הלכה ה:

תורה אור השלם

1. יַיִן וְשֵׁכָר אַל תֵּשְׁתְּ אַתָּה וּבָנֶיךָ אִתָּךְ בְּבֹאֲכֶם אֶל אֹהֶל מוֹעֵד וְלֹא תָמֻתוּ חֻקַּת עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם: ויקרא י, ט
2. וְחָגַרְתָּ אֹתָם אַבְנֵט אַהֲרֹן וּבָנָיו וְחָבַשְׁתָּ לָהֶם מִגְבָּעֹת וְהָיְתָה לָהֶם כְּהֻנָּה לְחֻקַּת עוֹלָם וּמִלֵּאתָ יַד אַהֲרֹן וְיַד בָּנָיו: שמות כט, ט
3. וְרָחֲצוּ יְדֵיהֶם וְרַגְלֵיהֶם וְלֹא יָמֻתוּ וְהָיְתָה לָהֶם חָק עוֹלָם לוֹ וּלְזַרְעוֹ לְדֹרֹתָם: שמות ל, כא
4. וְנָתְנוּ בְּנֵי אַהֲרֹן הַכֹּהֵן אֵשׁ עַל הַמִּזְבֵּחַ וְעָרְכוּ עֵצִים עַל הָאֵשׁ: ויקרא א, ז
5. וְעָרְכוּ בְּנֵי אַהֲרֹן הַכֹּהֲנִים אֵת הַנְּתָחִים אֶת הָרֹאשׁ וְאֶת הַפָּדֶר עַל הָעֵצִים אֲשֶׁר עַל הָאֵשׁ אֲשֶׁר עַל הַמִּזְבֵּחַ: ויקרא א, ח

מוסף רש"י

דרב לא מוקי אמורא עלויה. לא היה מעמיד מתורגמן לפניו לדרוש דרשה לרבים **מיומא טבא לחבריה.** כלומר משעשה היום יום טוב דהיינו לאחר סעודה עד מחר: **משום שכרות.** דרב אורויי היה מורי בדרשה שלו כדאמרינן בכריתות, ושכור אסור להורות דכתיב יין ושכר אל תשת וכתיב להורות את בני ישראל (ביצה ד.) **הכהנים בכיהונם.** כלומר בבגדי הדיוט הזקוקין להם (עירובין קג:) **מרושלים מסולקים.** ביומא כג ע"ב פירש"י, מדו כמדתו, כאן למדך שיהא כתונת כהנים למדת קומתו, לא נגררת ולא מסולקת, והכי אמרינן בזבחים: **משוחקים.** כשרין לכל עבודה ובלבד שלא יהו מקורעין (יומא כד.):

לעזי רש"י

איפלשטר"א אינפלשטר"א. תחבושת.

שיטה מקובצת

אבל עבודה דלא מעכבא כפרה לא. פ"ה כגון נתינת אש דמצוה בעלמא כו'. אבל לא רצה לפרש משום דכל עיקר נתינת אש אינו אלא הויא לצורך הקטרה (ובהקטרה) [והקטרה] לא מעכבא, משום דאיכא הקטרת קומץ דמעכבא שמתיר המנחה. וא"ת מ"מ לישתוק מקרא דבגדיהם עליהם דכיון דחזינן בלא מעכבא כ"ש במעכבא, וי"ל דאי לאו קרא דבגדיהם דדרשינן מיניה דכי אין בגדיהן עליהן הוו להו זרים לא הוי דרשינן הכא מהכהן הכהן בכיהונו לענין בגדים דבלא בגדים הוו שפיר בכיהונו, להכי איצטריך והיתה כו' דבגדיהן עליהם לגלויי בעלמא דבכל מקום דכתיב כהן דרשינן בכיהונו כפ"ה. מיהו קשה לעיל בפ"ק (דף יג.) אמאי איצטריך והקריבו הכהנים גבי קבלה לומר (בכיהונו) [בכהן ובכלי] שרת, תיפוק ליה מאין בגדיהן עליהם כדדרשינן הכא דהוו להו זרים, וי"ל דאי הוי כתיב בני אהרן ולא הכהנים הו"א דלא קפיד קרא אכהנים בכיהונו והא דאמר הכא הוה להו זרים הו"א ה"מ במקום שכתוב כהן דמשמע שהקפיד בכיהון, והילכך איצטריך לומר כהן בכיהונו. וא"ת א"כ מאי פריך הכא הא מהתם נפקא [ולמה] ליה בנתינת אש למכתב הכהנים, לישני כדפי', וי"ל דשאני הכא דהאי ונתנו בני אהרן כתיב אחר קרא דוהקריבו ואם כן ידעינן שפיר בלא הכהנים דבעי בכיהונם כמו בקבלה דכיון דכתיב הכהנים בעבודה קמייתא גבי בעבודה שאחרי כן. ומיהו קשה לר"ע למה לי גז"ש דבני אהרן לעיל (שם) לכהן ולכלי שרת פי' בגדי כהונה, תיפוק ליה מדכתיב הכהנים בעינן בגדי כהונה כדאמרינן הכא דהוו להו זרים בלא בגדי כהונה, וי"ל דכי איצטריך גז"ש משום כהן כשר הוא דאיצטריך. ואם תאמר מאחר דאיצטריך גז"ש משום כהן כשר, למה לי קרא דהכא והיתה (לכהן כהונת) [להם כהונה לחקת] עולם לומר דהוו להו זרים, תיפוק ליה לר"ע משום דאין גז"ש למחצה, וי"ל דמגז"ש לא הוי ידעינן חילול עבודה רק אזהרה בעלמא להכי איצטריך (הכי) [הכא] למדרש דהוו להו זרים ומחללין עבודה: **אבל** [עבודה] דלא מעכבא כפרה לא. פ"ה אימא לא תיבעי בגדים, כלומר אפילו לכתחילה, קמ"ל ונתנו בני אהרן לומר דאי עביד במחוסר בגדים לא שפיר עביד כלומר צריך שיהא לבוש בגדיו בנתינת אש לכתחילה, והא דקתני עבודתו פסולה לאו דוקא דהא כיון דלא מעכבא כפרה לא שייך בה חילול עבודה אלא כלומר לא שפיר עביד: **אבל** ייתור אימא לא. וא"ת ולעיל גבי כהן גדול שלבש בגדי [כהן] הדיוט אמאי לא משני אי מהתם הוי אמינא דמחוסר בגדים לגמרי אבל כי לבש בגדי כהן הדיוט לא, כדמשני הכא, וי"ל דלא מצינו למימר הכי דהא קרא דלעיל דוחגרת אותם אבנט אהרן ובניו והיתה [להם] כהונה [לחוקת] עולם משמע דגם אהרן שהיה כהן גדול אם לא היו כל בגדיו עליו דהיינו שמונה בגדים אין כהונתו עליו, דכיון דקרא מיירי באהרן ובניו אית לן למימר הכי (מהר"פ ז"ל): רש"י ד"ה אבל עבודה כו' ולא חלק בין עבודה שיש בה מיתה לעבודה שאין בה מיתה. הגהת הר"פ ז"ל, וא"ת ולכתוב האי קרא דבגדיהם עליהם ולישתוק מלהבדיל בין הקודש ובין החול, וי"ל דלמסקנא ניחא שפיר, ע"כ: